

Evanjelium podľa 1. Listu Jánova, kap. 5, 1 – 8

Každý, kto verí, že Ježiš je Kristus, je zrodený z Boha; a každý, kto miluje toho, ktorý dáva život, miluje aj toho, ktorý sa z neho narodil. Podľa toho spoznáваме, že milujeme deti Božie, keď milujeme Boha a snažíme sa napĺňať jeho duchovné ciele. V tom je totiž láska k Bohu, že prijímame do svojej vôle jeho duchovné ciele; a ciele jeho nie sú ťažké, lebo čo sa narodilo z Boha, premáha svet. A to víťazstvo, ktoré nám dáva víťaziť nad svetom, je naša viera.

Kto iný víťazí nad svetom, ak nie ten, kto verí, že Ježiš je Syn Boží? To je ten, ktorý sa nám približuje vo vode a v krvi: Ježiš Kristus. Nepribližuje sa nám len vo vode, ale vo vode a v krvi. A Duch nám jeho blízkosť dosvedčuje, lebo Duch je pravda. Tak sa nám dostáva trojakého svedectva jeho prítomnosti: Duchom, vodou a krvou, a tie tri jedno sú.

Milí priatelia,

zajtra je deň Svätej Trojice. Toto označenie sa dotýka najväčšieho tajomstva kresťanskej viery. Ako môže niečo byť trojaké a zároveň jedno? Myšlienka trojjediného Boha sa sprvu vzpiera rozumu, ale to nás vyzýva k tomu, aby sme svoj pohľad na svet rozšírili. Že niečo je trojaké a zároveň jedno, poznáme z obyčajného života. Človek môže byť otcom či matkou, manželským partnerom a zároveň v povolání napríklad učiteľom či učiteľkou. Je jednotným človekom, ale vždy sa bude chovať inak. Vravíme, že to sú rôzne životné role – a hrá Boh rôzne role? –, ale nesmieme ich poprehadzovať. Ako by to bolo, keby manžel začal učiť manželku, alebo bol v škole partnerom detí? Určite by to nebolo prospešné.

Ján evanjelista hovorí o zvláštnej trojici: o vode, krvi a Duchu, „a tie tri jedno sú“. Voda je na povrchu Zeme najrozšírenejšou látkou. Preniká všetko. Je hore vo vzduchu, je v hĺbinách zeme, je aj v mori, jazerách i riekach, tiež vo všetkých rastlinách, zvieratách a v človeku, skrátka: je všade a je niečím obecným. Je základom života, lebo bez vody nič nemôže žiť. Náš krst hovorí o vode ako o sile všeprenikajúcich zdrojov svetov. Môžeme vraviť, že keď sa dal Ježiš pokrstiť vo vode Jordánu, bol preniknutý týmito silami zdrojov svetov? Že voda v ňom sa opäť spojila s božským pôvodom? A že preto bola aj jeho duša živšia? Že jeho myslenie a cítenie sa akoby v danom okamihu iba zrodili? Keď sa Ježiš v krste stal Kristom, bol úplne preniknutý životom božského Otca a zjavoval ho vo všetkých svojich myšlienkach, pocitoch a činoch.

Krv je niečím iným. Je to celkom osobitá substancia. Nenájdeme dvoch ľudí, ktorých krv je rovnaká. Vždy nesie obtlačok individuality. Krv je však tiež nositeľom egoizmu. To patrí k osobitosti. V krste sa hovorí o soli, ktorá je v určitom množstve obsiahnutá v krvi, ako o všeuchovávajúcej sile duše. Máme sa na Zemi stať osobnosťou, a čím viac skúseností naša duša v sebe uchováva, tým viac je osobnosťou. Nejde o to, aby všetko bolo dobré, lebo práve z chýb sa učíme. Keď Kristus na kríži preliat svoju krv, v nej už nebol egoizmus. Kristus svojím životom tvoril človeka, ktorý v sebe spája osobitosť s nezištnosťou. Preto mohol vraviť ako posledné slovo na kríži: „Je dokonané.“

Ducha nemôžeme tak ľahko uchopiť. Najbližší je nám v dychu. Keď niečo pochopíme, jemne sa nadýchneme a potom vydýchame. Dýchame trochu inak než bežne. Môžeme pritom pozorovať, že pri vdýchnutí sme o niečo málo chladnejší, a pri vydýchnutí opäť o niečo teplejší. A keď toto teplo je dosť silné, nasleduje čin. Vzduch a oheň sú výrazom Ducha v našom tele. V krste sa hovorí o popole, ktorý vzniká ohňom, že je všeobnovujúcim cieľom človeka. Z Ducha sa obnovujeme, a môžeme ho uchopiť, akonáhle chceme.

V našom tele sú dych, voda a krv pospolu. Sme jednotným človekom, ktorý sa však otvára do troch strán. Otvárame sa Duchu, Otcovi aj Synovi, keď pozorujeme ich pôsobenie v nás. A keď pri obrade posvätenia nalievame do kalicha víno a vodu a pridávame dychom nesené slovo, potom sú znovu pospolu ako trojjediný nápoj, ktorý nás posilňuje ako uzdravujúci nápoj na našej ďalšej ceste životom.

Áno, staň sa tak.

Frank Peschel